

wässja walitud saada, siis piats arvatamo, et maa peal röömsamat põlwe oodata ei wöi, kui Würtemberg'is soldatiks saada.

Juist wäga südamest ei tule see rööm aga mitte. Kui ta Würtembergilased, nagu lõik Saleslased, ennast sõda-wainul kui wahwad soldatid wässjanäitanud on, siiski kardawad nemad ometigi soldatiks saada.

Kelle peale siiski soldatiks saada langenud on, sellest ütelskasse: „tema on fautanud”, ja kolu on kurtmine sagedast niisama suur, kui poiste hõislatmine uulitsal oli. Walj kord kasarmis, litsad, pilgistawad riided, jäupärasit antud toit, — lõik see on talupoistele maalt wäga raske, ja selle körwas — kui ta wahwus, mis, kus seda tarvis läheb, omast elust ei hooli, üks tenu ast on — ei wöi siiski noore werele pahals panna, kui see just mitte röömuga selle peale ei mõtle, maha lastud saada.

Aga hõislatud ja lausetud saab ometigi, sage-dast seda waljuma heasega, mida lartslum poiss süda on, ja neile subatasse hea meelega sel pääwal seda natukest lusti ja röömu, kui see aga mitte nii palju üle mõedu et lähe, et lõhutud pead ja alna-cuudub röömsa liisu-pääwa ots on. Ja weiskeid poissid teewad lõiki seda järel, mida nemad suuri tegema näewad, läiwad lilleimpudega oma

mütsileste lüsges; sunremad loosipeisid läimad rongis läbi uulitsate ja laulawad soldati-laukus.

Nenda oli see ta ühel liisu-pääwal, kus lauljate liisuwõljate hulgad wana T. linna turuse woolostwad, seit pagari-majas turn däres, oli lõige oodawamat ja paremat sobar-wiina saada, ja weikes poodis selle körwas oliwad lõige ilusa-mad tehtud lillelimbus, punased ja walged roosid ja kollased nellid, — looduse-teadusest ei peetud suuremat lugu ja ei küsitud, kus farwad fa õiged oleksiwad, — oliwad seal ometigi fa fullatarwa ja hõbelarwa lised, mis ühegis aidas ei saewa, ja pitsad, lehwiwad, lirjud lindid nende lüsges, mida pitsinad, seda senamad.

Weikes poes turu däres seisivad siis ta juba warahomilust saadil moja noor tütar ja wana tädi agaras töös, hulga siisetungijate liisuwõljate soovimisi täitmas. Aga see ei olnud foguni mitte wõimalik; poissid tungisid weisejõe poodi, et seal foguni paila ei leidnud ja igauks tahtis saamises esiwene olla: „Minule see lilleimp, neiu!” — „Ei, esitels minule!” — „Minule üks seesugune kuldse lindiga!” — „Minule pistke seda lohe ta mütsi lüge!” — Nenda hüüti järges ja järges, ja need kaks ei seadnud, kuhu nemad ennast ruitu küll läänama ja pöörama piidiwab.

Runa näild need, kes juba lilleimpusti saanud,